

Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007 Dep.
0030 Oslo

20.12.19

Innspill til revisjon av hundeloven

Ny lov eller revisjon av eksisterende lov?

Norge har tradisjonelt sett hatt brukshunder og jakthunder som de mest populære rasene ifølge NKKs registreringsstatistikk, også på den tiden hundeloven ble utformet. Gjennom arbeidet med dyrevelferdsloven fikk man for første gang et estimat på hvor mange hunder vi har i Norge og vi fikk kjennskap til hvor mange husstander som har hund. I Norge har 37 % av husstandene familiedyr og 44 % av disse har hund. Dette betyr i snitt 1,2 hunder per husstand og i alt 414 000 hunder (Stortingsmelding 12, 2002-2003, Om dyrehold og dyrevelferd).

Landbruks- og matdepartementet oppgir i 2019 at vi har ca. 560 000 hunder i Norge. Vi har altså hatt en økning i hundepopulasjonen på 28 % fra 2001 til 2019. Den store forandringen som har skjedd de senere årene er at vi får flere miniatyrhunder og små hundetyper, en trend som har vært gjeldende i resten av Europa i lengre tid. Det har også blitt mer populært med blandingshunder (designerhunder), nye raser eller hundetyper, huskyer av ymse varianter har også blitt mer populære, og er kanskje den mest utbredte typen hund vi har.

I Norge i dag har vi ingen kjennskap til hvor mange mennesker som blir skadet eller hvor mange hunder eller andre dyr som blir skadet eller drept av hund. Vi vet ikke hvilke typer hunder som biter mennesker, hvilke situasjoner det skjer i, hvem som er bittofferet eller hvordan omstendighetene er rundt bitingen.

Andre avsnitt i formålsparagrafen lyder slik:

Loven har til formål å bidra til å fremme et hundehold som varetar hensyn til sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden. Den gir regler for hvordan hundeholdet skal utøves av den enkelte for å vareta slike hensyn. Videre gir loven regler for hvordan enkeltpersoner og det offentlige kan forholde seg til hundehold som ikke gir tilstrekkelig sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden

Når loven har til formål å fremme sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden må man ha kjennskap til om det er et utbredt problem med manglende sikkerhet, utrygghet i møte med hunder, og om det er ro og orden knyttet til hundehold. Dersom det eksisterer problem av et omfang som tilsier at man må gjøre noe med det, må man vurdere hvilke tiltak som eventuelt er nødvendige for å øke befolkningens sikkerhet, trygghet, ro og orden. Forebyggende tiltak ser ikke ut til å ha vært tilstrekkelig vurdert i forarbeidene til loven, selv om flere høringsinstanser den gang påpekte forebyggende tiltak som viktige.

Formålsparagrafen sier videre at loven «gir regler for hvordan hundeholdet skal utøves av den enkelte for å ivareta slike hensyn. Videre gir loven regler for hvordan enkeltpersoner og det offentlige kan forholde seg til hundehold som ikke gir tilstrekkelig sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden.»

Selv om formålsparagrafen påpeker at det er hundeholdet som kan være et problem, så har hundeloven blitt utformet som om det er hunden som er problemet. Dette viser seg blant annet ved at hunden kan bli avlivet for det meste av uønsket atferd, at enkelte raser blir forbudt og at hunder i husstanden som ikke har vært innblandet i noen hendelse også kan bli avlivet.

Generelt vurderer vi at hundeloven i stor grad er basert på synsing. Ettersom det ikke finnes statistikk eller forskning som tiltaler eventuelle problem med norsk hundehold er det tilsvarende vanskelig å lage en god lov. Det burde på forhånd vært gjort et godt faglig arbeid med kartlegging før man eventuelt konkluderte med at det var behov for en hundelov. Hundeloven måtte deretter være utformet slik at den tok tak i det som var utfordringene, og regulerte disse etter tilgjengelig kunnskap på feltet. Når slik informasjon ikke finnes, har vi heller ingen mulighet til å kunne måle om hundeloven har ønsket effekt.

Effekten av hundeloven vi har i dag er at den generelle hundeeier er bekymret for at hunden skal komme i en situasjon hvor den kan hoppe mot noen, bjeffe (mot noen) eller bite tak i noen, for så at hundeeier blir anmeldt til politiet – selv når situasjonen oppstod under lek. Det er ikke et ukjent råd hundeeiere (og andre) imellom at «*hvis hunden hopper/bjeffer mot noen eller biter tak i noen, da skal du ta hunden og LØPE, for du har ingen sjans for å vinne over systemet*».

Beste løsning vil dermed være å gjøre et grundig bakgrunnsarbeid for å først vurdere hvorvidt vi har behov for en hundelov, og deretter utforme en eventuell lov på bakgrunn av et godt og gjennomarbeidet faglig grunnlag.

Foreningen Norske Etologer (FNE) ønsker primært at det utarbeides en ny hundelov. En sekundær løsning vil være revisjon av eksisterende lov.

I innspill under er det tatt høyde for revisjon av eksisterende hundelov.

Generelle betraktninger

FNE vurderer de mest problematiske aspektene med eksisterende hundelov for å være at:

- ord og uttrykk er ikke definert eller forklart.
- faglige feil i forarbeidene. Dette vil kreve nye retningslinjer som må forklare hvordan loven skal tolkes og anvendes.
- loven er til dels antropomorfistisk.
- deler av loven bør flyttes over til dyrevelferdsloven (f.eks. problematisk dyrehold, noe som i noen tilfeller også kan reguleres av forskrift om midlertidig hold og omsetning av dyr).
- avlivning av hund bør relateres til forskrift om avlivning av hund.
- hjemmel til kommunene for å lage lokal forskrift ikke følges opp og kontrolleres.
- hunden blir avlivet når det i realiteten er hundeeier/ansvarlig som har satt hunden i en vanskelig situasjon eller vært uaktsom.

- bittofferet har opptrådt uaktsomt eller provosert hunden, og at dette i sin tur fører til at hunden blir avlivet.
- hunden settes i forvaring og at regningen tilfaller hundeeier uansett utfall i saken.
- det er uforutsigbart når hunden settes i forvaring.
- det ikke brukes fagpersoner/sakkyndige som anerkjennes av myndighetene.
- hunden avlives om hundeeier ikke klarer å betale regningen for forvaringen.
- hundeloven ikke ses i sammenheng med annet relevant lovverk som f.eks. dyrevelferdsloven.

Sakkyndige

Erfaringsmessig tillegges ikke vekt til vurderinger fra sakkyndige etologers uttalelse i hundesakene. Dette omtales i forarbeidene til loven og kom også tydelig fram i to høyesterettsdommer i 2018. POD motarbeider hundeeiers forsøk på å få testet hunden på en skikkelig måte og retten henviser til forarbeidene.

I Ot.prp. nr. 48 (2002-2003) Om lov om hundehold (hundeloven) Kapittel 13.5.1.2 står bl.a.:

«En slik ordning med vekt på hundens gemytt, innhenting av hundesakkyndige uttalelser, eventuelt basert på tidkrevende observasjon av hunden, og vurdering av om problemet lar seg sosialisere bort (dersom eieren følger opp), vil etter departementets vurdering gjøre at reglene ikke vil kunne fungere i praksis. Noen sikker kvalitetssikring av den stort sett selvoppnevnte hundesakkyndighet som finnes, har vi for øvrig ikke. I praksis benevner både personer som jobber mer eller mindre med hund, eller som ellers er mer aktive på annen måte, seg som hundesakkyndige. Disse har varierende erfaringer og teoretisk fundament.»

- Dette forteller at en ikke er kjent med hvordan en kan evaluere en hund.
- Atferdsproblemer lar seg ikke sosialiseres bort. Hunder er i en sensitiv periode for sosialisering frem til de er 12 uker gamle. (Hvorvidt atferdsproblem kan reduseres eller fjernes gjennom *trening* er stort sett en individuell vurdering.)
- I Norge i dag finnes flere etologer og personer med relevant høgskole-/universitetsutdanning som kan fungere som sakkyndige. Det hadde vi også på den tiden forarbeidene ble skrevet, men ikke så mange som i dag.
- En evaluering eller test av hunden trenger ikke ta lang tid.
- I noen tilfeller er det ikke behov for å teste hunden, det kan holde med å få innsikt i hendelsesforløpet.

Videre står det i kapittel 15.5.7:

«For å sikre en sakkyndighetsprøving som fremstår som troverdig i lys av de sikkerhetshensyn som departementet ønsker å ivareta, bør det være politiet som fastsetter hvem som skal undersøke hunden. Det vil ikke være noe i veien for at politiet bruker egne hundekyndige folk til dette, f.eks. personell i politiets egen hundetjeneste.»

- Det er observert at politiets egne utvalgte hundesakkyndige er nettopp autodidakte personer som kommer med ufaglige og feilaktige påstander.

- Politiets egne folk er hundetrenerne og førere av tjenestehund. De har ikke etologisk kompetanse.

Kapittel 1. Innledende bestemmelser

§ 2 Definisjoner

Det er viktig å utvide listen med ord som skal defineres eller forklares utdypende i et rundskriv eller retningslinjer.

- Per i dag ser vi at ord som **agresjon**, eller det å være aggressiv, brukes om hverandre. Det er viktig å merke seg at å være aggressiv er en beskrivelse av en personlighetstype, mens agresjon kan være en atferd. Samtidig er det viktig å beskrive hva som er agresjon. Dette må ikke forveksles med lek, nysgjerrighet og frykt.
- Hva er et **angrep**? Det har f.eks. vært påstått at en hund har angrepet når den har løpt mot for å leke, noe som er en feiltolkning og skyldes mangel på kunnskap.
- Vesentlig skade på person med henvisning til straffeloven blir feil å anvende i situasjoner med dyr. Det er utarbeidet bittskalaer bl.a. av Ian Dunbar og Sophia Yin.

§ 3 Generelt aktsomhetskrav

«En hundeholder skal vise aktsomhet for å unngå at hunden volder skade på folk, dyr, eiendom eller ting. Hundeholderen skal sørge for at hunden eller hundeholdet ikke er til urimelig ulempe for folk, miljø eller andre interesser. Blant annet skal hundeholderen søke å avverge at hunden eller hundeholdet skaper utrygghet for andre.»

Den som er berørt, kan kreve overfor hundeholderen at en varig tilstand eller varige forhold som ikke gir tilstrekkelig sikkerhet, eller som volder urimelig ulempe, blir rettet.»

- **Urimelig ulempe:** Hunden må kunne utleve sin naturlige atferd som inneholder også akustiske signaler som bjeffing, etc. så lenge som det ikke varer over lengre tid.
- **Utrygghet:** Dette er svært subjektivt. Noen føler seg truet om en rolig hund er til stede, mens andre er mye mer tolerante. Generelt må hunden kunne bevege seg i det offentlige rommet på en naturlig måte (inkludert lydgivning som knurring osv.) Det er mer viktig å beskrive hva en hund gjør enn å vektlegge følelser hos mennesker som er redd. I verste fall kan vi ikke ha hunder i samfunnet. Hunder må kunne bevege seg i det offentlige rom og vise naturlig atferd.

Kapittel 2. Sikring av hunder

§ 4 Alminnelige regler om sikring av hund. Vilkår for å la hund være løs.

- Vi må vite mer presist hva «fulgt og kontrollert på aktsom måte» innebærer.
- I flere kommuner er det hundejorder eller inngjerdede steder hvor hvem som helst kan komme og slippe hunden løs. Disse stedene er åpne for allmenn ferdsel og har løse hunder. Da loven ble skrevet var det få slike steder.
- Det finnes et inngjerdet område på 4 dekar med skog hvor en kan komme og slippe hunden løs. Kommunen mener dette *kan* være i strid med båndtvangsbestemmelsene da det kan være småvilt og fugl innenfor gjerdet som hundeeier ikke ser. Hvis området blir

for stort har man like liten kontroll som om det ikke var inngjerdet. Retningslinjer bør si noe om hvor stort et slikt løsslippområde kan være og noe om utformingen på det. Dette av hensyn til viltet.

§ 6 Sikring av hund ved båndtvang m.m.

- Kommunenes rett til å lage lokale forskrifter bør innskrenkes til kun å gjelde når og hvor det er et virkelig behov. Det virker som om noen kommuner innfører båndtvang av bekvemmelighet. I noen kommuner må en til skogs for å kunne ha hunden løs. Konsekvensen av å ha liten mulighet til å ha hunden løs er bl.a. at en ikke får trent på å ha hunden løs. Dette vil på sikt være uheldig for hundens velferd, og fører til en hund som man generelt har mindre kontroll på.
- Bør utvidet båndtvang omsøkes dispensasjon og vedtas av Fylkesmannen? Dette kan føre til overordnet kontroll og lik behandling ved forhold som tilsier strengere båndtvangsbestemmelser.

§ 7 Særlig om sikring av hund der tamrein beiter

«I områder der tamrein lovlig beiter, skal hundeholderen se til at hunden ikke unødig uroer eller skremmer rein, selv om den er under kontroll eller bundet. Reinens eier kan kreve at en hund som uroer rein, blir holdt innestengt mens rein blir flyttet forbi bosted, seter eller hytte. Fylkesmannen kan gi forskrift om at hunder skal holdes i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet når hensynet til reindriften tilsier det.»

Om ferdsel med hund i område hvor tamrein beiter, gjelder også reindriftsloven § 65.»

- FNE ønsker at ordet *lovlig* sløyfes. Årsaken er at tamrein ofte vandrer langt utenfor eget beiteområde. Hundeeier kan lovlig ha sin hund løs hvor rein opptrer, men kan vel likevel ikke la den jage rein som er på «ulovlig» område?

§ 9 Unntak fra sikringsreglene

«b) dressert bufehund når den brukes til å vokte storfe, sau eller geit»

- Dette punktet bør endres til å også inkludere gjeterhunder. Gjeterhunden bør ha bestått gjeterhundprøve for å kunne være løs i båndtvangstid.
- Gjeterhunder brukes også på rein, så rein må inkluderes i listen over arter som det kan gjetes på.

Unntakene bør også inkludere:

- *Redningshunder i arbeid og trening.* Hunden må være merket og vedkommende bør kunne legitimere seg som medlem i en redningshundorganisasjon eller hundeklubb som driver tilsvarende trening.
- *Førerhunder, servicehunder og hunder som er merket og/eller i trening av regiorganisasjonen.*

Kapittel 3. Løse hunder

§ 10 Løse hunder

Paragrafen kan endres dersom det blir obligatorisk ID-merking av hund. Om hundeholder ikke henter hunden kan den gis til en registrert omplasseringsorganisasjon som vurderer om hunden skal omplasseres ev avlives.

Kapittel 4. Ro og orden, antall hunder og merking av hunder

§ 12 Antall hunder i en husholdning eller på en eiendom

- Bør strykes.
- Problem med stort hundehold som er ute av kontroll, bråker og som gjør folk i nabolaget redde bør reguleres av dyrevelferdsloven, eventuelt forskrift om salg og midlertidig hold av dyr.
- Et stort hundehold ute av kontroll er et velferdsproblem for hundene som bor der.
- Et stort hundehold trenger ikke være til sjenanse for naboer eller omgivelsene. Regelverket må utarbeides slik at tiltak heller kan iverksettes der dyreholdet er til sjenanse.
- En mulig løsning kan være at dyrholdet må registreres hos Mattilsynet dersom man eier over et visst antall hunder. Hva med Dyrevelferdsloven § 7?
- Kommunene har ikke kompetanse til å håndheve denne paragrafen og den bør derfor flyttes til Mattilsynet.

Kapittel 5. Personers rettigheter og plikter i nøds- og faresituasjoner

§ 14 Inngrep på stedet mot hund som jager eller angriper mv

b) (...) eller når hunden uprovosert angriper (...)

- Ordet uprovosert er veldig uheldig å bruke. Dette indikerer at vi vet hva hunden tenker, og det gjør vi ikke. Det er en sak om noen bevisst har provosert en hund, men det er en helt annen at hunden kan ha følt seg provosert. Uansett bør lovteksten inneholde beskrivelser av hva hunden gjør og ikke hva vi tror hunden tenker.

d) Enhver kan på stedet avlive en hund som påtreffes i umiddelbar forbindelse med at den har påført en person vesentlig⁴ skade, dersom hunden fortsatt utgjør en klar fare

- Igjen henvises til straffelovens definisjon av vesentlig skade. Vi anser dette som antropomorfastisk. Det er mer riktig å bruke en skadeskala utarbeidet for bittskader fra hund, f.eks. som tidligere nevnt av Yin eller Dunbar.

§ 15. Hund som utgjør klar fare for husdyr, tamrein og hjortevilt

Kommentarer til både § 14 og 15

Det bør inkluderes beskrivelser/eksempler i retningslinjene for loven som, i bedre grad enn i dag, utdyper ulike problemstillinger knyttet til når en kan skyte en hund som er løs. Dette gjelder særlig hund som er løs, men som ikke jager, skremmer eller har jaget og skadet husdyr, tamrein og hjortevilt, slik at det å skyte hund kun skjer når situasjonen virkelig er påkrevet.

Kapittel 6. Sikkerhetstiltak mot problematisk hundehold

§ 17 Umiddelbare politiltak for å ivareta sikkerheten og tryggheten til enkeltpersoner, allmennheten og dyr

I praksis ser vi at det sjeldent eller aldri pålegges båndtvang, munnkurv, inngjerding, forbud mot å oppholde seg enkelte steder, osv. Det er kun forvaring som brukes. Retningslinjer bør si noe om når forvaring og de andre tiltakene kan settes i verk.

Å pålegge et redusert antall hunder bør høre innunder dyrevelferdsloven, og det må inkluderes kriterier for når dette er riktig tiltak. Hvilke hunder skal fjernes, og hvorfor? Og betyr et redusert antall hunder omplassering, sette bort til fôrvert eller avlive? Er det hundeeier som ikke klarer å ta seg av antallet hunder, eller er hundene så farlige eller krevende at ingen kan ha det antallet hunder sammen? Her må en sakkyndig bidra med faglige vurderinger.

Det henvises til politiloven §6:

«Politiet skal ikke ta i bruk sterkere midler uten at svakere midler må antas utilstrekkelige eller uhensiktsmessige, eller uten at slike forgjeves har vært forsøkt. De midler som anvendes, må være nødvendige og stå i forhold til situasjonens alvor, tjenestehandlingens formål og omstendighetene for øvrig.»

I praksis brukes ikke dette. Igjen omtales *vesentlig skade* med henvisning til straffeloven. Vi må bruke en bittskala utarbeidet for slik bruk når hunder har bitt. Ellers blir situasjonen vurdert og behandlet på en antropomorfistisk måte. Som tidligere nevnt finnes bl.a. Yin og Dunbar sin bittskala.

§ 18. Avliving eller omplassering av en hund etter en eller flere uønskede hendelser

I denne paragrafen bør det legges til rette for at en sakkyndig brukes. Det bør legges retningslinjer for hvem som kan være sakkyndig, hva den sakkyndige skal gjøre og når.

Vurdering er nødvendige for å avgjøre:

- hva som er et *angrep*.
- hva slags fare som har vært til stede.
- hvorvidt hunden antas å utgjøre større risiko i fremtiden enn hunder vanligvis gjør.
- hvorvidt hunden kan fryktes å angripe og skade samme eiers dyr på nytt.

Dette er vurderingen som en sakkyndig må gjøre. Dette er ikke en juridisk vurdering.

«En hund som har angrepet eller skadet et menneske, kan politiet i ettertid vedta å avlive dersom ikke dette fremstår som et uforholdsmessig tiltak.»

Hva er et uforholdsmessig tiltak? Dette må forklares i et rundskriv. Igjen brukes henvisningen til straffeloven om hva som er vesentlig skade. Her bør brukes en bittskala som er utarbeidet for hund.

Hvis hundeeier eller hundeholder har vært uaktsom bør vedkommende kunne straffes.

«*Bør normalt avlives.*» Dette utsagnet må forklare og gi eksempler på når en hund normalt bør eller kan avlives.

Det er også viktig å ta inn i forarbeid og retningslinjer at det å miste hunden for mange er en uforbeholden stor straff. Dette gjenspeiler seg i hvor store ressurser enkeltpersoner velger å bruke på rettsak. Hundens verdi for hundeeier bør tas i betraktning, og en bør også kunne bruke andre straffetiltak som f.eks. bøter i § 18.

§ 19. Farlige hunder

Hvis en ønsker forbud mot kamphunder (selve aktiviteten) eller å bruke hund som våpen, så må dette konkretiseres. Hvis ikke dekkes dette av Dyrevelferdsloven § 26d.

§ 19 om farlige hunder er kontroversiell og inneholder flere problematiske forhold:

- Forklaringen med hva som er en farlig hund er vanskelig å forstå. Denne bør utdypes og forklares.
- Det finnes ingen data som støtter at man gjennom forbud mot enkelte raser oppfyller formålet med loven: «*Loven har til formål å bidra til å fremme et hundehold som ivaretar hensyn til sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden.*»
- Flere studier har vurdert hvorvidt innføring av raseforbud har ført til færre bittskader. Så langt ses ingen sammenheng mellom raseforbud og færre bittskader. Under er det listet opp noen få av studiene som er gjennomført på temaet.
- Det er stor variasjon mellom landene i Europa når det gjelder hvilke raser som er forbudt. De ulike landene har også ulike lister med farlige og forbudte raser. Hvis en rase virkelig er farlig burde landene ha de samme listene, men det er ikke tilfellet.
- Litteratur viser til at de rasene som er forbudt ser ut til å bli valgt ut med bakgrunn i utseende, ikke atferd. Raseforbudet blir dermed emosjonelt motivert, og ikke faglig.
- Vi har ingen mulighet til å måle om det å innføre forbud for enkelte raser i Norge har effekt. Vi har ikke kjennskap til hvilke raser som har bitt eller skadet mennesker og andre hunder i Norge. Derfor kan vi ikke gjennomføre en kartlegging nå for å se på status nå i forhold til da hundeloven ble innført.

Referanser

- Casey, Rachel A.; Loftus, Bethany; Bolster, Christine; Richards, Gemma J.; Blackwell, Emily J. (2014) Human directed aggression in domestic dogs (*Canis familiaris*): Occurrence in different contexts and risk factors. *Applied Animal Behaviour Science* 152 (2014) 52–63
- Jessica M.R. Cornelissen, Hans Hopster (2010) Dog bites in The Netherlands: A study of victims, injuries, circumstances and aggressors to support evaluation of breed specific legislation. *The Veterinary Journal* 186 (2010) 292–298

- Klaassen, B; Buchley, J.R. og Esmail, A (1996) Does the Dangerous Dogs Act protect against animal attacks: a prospective study of mammalian bites in the Accident and Emergency department. *Injury* Vol 27, issue 2 page 89-91
- Nilson, Finn; Damsager, John; Lauritsen, Jens og Bonander, Carl (2018) The effect of breed-specific dog legislation on hospital treated dog bites in Odense, Denmark—A time series intervention study. *PLOS One*
- Rosado, Garcia-Belenguier, Leon og Palacio (2007) Spanish dangerous animals act: Effect on the epidemiology of dog bites. *Journal of Veterinary Behavior*, Volume 3, Issue 1, January–February 2008, Pages 38

§ 20 Unntak fra reglene i § 19

«En hund omfattes ikke av § 19 tredje ledd bokstav a eller b hvis den er trent av politiet eller i særlige tilfelle av andre med politiets tillatelse, eller er innført i riket med politiets tillatelse.

En hund omfattes ikke av § 19 tredje ledd bokstav a hvis den er lovlig trent av en hundeorganisasjon før lovens ikrafttreden, eller etter lovens ikrafttreden av en hundeorganisasjon med tillatelse fra politiet. Hunden kan ikke selges eller omplasseres uten politiets tillatelse. Blir vilkårene overtrådt eller hunden angriper et menneske, skal den avlives etter vedtak av politiet, hvis ikke nødverge eller nødrett berettiget angrepet.»

§ 19a og § 20 med unntak fra reglene i §19 a er problematiske på flere områder:

- Definisjonen av å *angripe, forsvare seg og hundeholder* er ikke klare, og ulike tolkninger av denne paragrafen skaper problemer på flere hold. Paragrafen har vist seg å være i konflikt med § 34 og § 35 i *forskrift om vaktvirksomhet*, som i sin tur har ført til at trente vekterhunder har blitt avlivet uten at de har vist noen form for aggressiv eller unormal atferd.
- Det hersker også tvil rundt FCI (Fédération cynologique internationale) sporten IPG (International Prüfung Ordnung), som internasjonalt er blant de største hundesportene i verden. Det er ikke vurdert om dette faller inn under § 19a eller gjelder som unntak, og så langt virker det som om det har vært lite enhetlig praksis rundt dette.
- Forsvarets hunder ser ikke ut til å være unntatt fra § 19a. Mange av disse hundene blir omplassert og havner i vanlige hjem, enten etter endt tjeneste eller i tilfeller hvor de ikke egner seg til å være i forsvaret.
- Pensjonerte politihunder eller hunder innkjøpt av politiet, men som ikke består nødvendige tester for å bli patruljehund, blir gjerne også omplassert til personer som driver med brukshundsport. Dersom alle disse hundene skal avlives etter § 19a kan dette kraftig skade politiets sjanser for å kjøpe inn gode hunder til tjeneste i framtiden.

Ordlyden i lovteksten bør endres og det bør spesifiseres hva som regnes som angreps- og/eller forsvarstrening. Forslagsvis bør IPG-trening være lovlig hvis fører av hunden har plettfri vandel, trener innenfor klubb og med figuranter som har NKKs RIK-lisens, og som har fått godkjent søknad fra politiet.

Hunder som omplasseres fra politiet og forsvaret bør havne hos mennesker som har fått godkjenning fra politiet og bør beholde denne godkjenningen ut hundens liv.

Kapittel 7. Omplussing og avliving mv. av hunder, erstatningsansvar og straff

§ 24 Politiets forvaring, omplassering, salg og avliving av hund

«Politiet kan ta hånd om, omplassere, selge eller om nødvendig avlive en hund dersom ...»

Her er det viktig å presisere hva som er nødvendig for å kunne avlive en hund.

§ 25 Saksbehandling, overprøving og iverksetting av vedtak

Hunder settes i forvaring på tross av manglende vurdering av behov. Dersom hundeeier ikke betaler for oppholdet i forvaring i tide kan hunden avlives. Det er urimelig at hundeeiers økonomiske situasjon er avgjørende for hvorvidt en hund som er satt i forvaring skal bøte med livet.

Besluttende myndighet bør ikke være samme myndighet som man klager til.

§ 26 Ansvar for kostnader

Dersom vedtak om avlivning gjennom klagesak eller rettsak blir opphevet, er det urimelig at hundeeier må betale for forvaring av hunden. Betaling for forvaring oppleves som urettmessig og belaster hundeeier unødige. Merk at noen saker tar både måneder og år før den er ferdig, noe som tilsomt er verken økonomisk eller dyrevelferdsmessig forsvarlig.

§ 28 Straff

Det bør åpnes for at hundeeier/hundeholder kan straffes etter §18, som et alternativ til å avlive hunden.

Vennlig hilsen

Erica Hogstad Fjæran
Leder Foreningen Norske Etologer

Gry Løberg
Ansvarlig hundefagkyndig

Dokumentet er elektronisk behandlet og har derfor ingen signatur.